

Hồi 38

Nghi Vấn Trùng Trùng

Dưới lòng đất cũng không có hoàng kim, không có cung điện, cỗ xe ngựa mát tích kia cũng không thấy. Tuy ngõ vào địa đạo được xây rất khéo, nhưng bên dưới lại rất chật hẹp và đơn giản. Bên trong thạch thất chỉ có một cái giường, một cái bàn, một cái ghế lớn, đều là dùng đất sét đắp thành, phía ngoài gắn lên một lớp hắc thạch.

Không lẽ đây là nơi cư trú của Vô Thập Tam? Một võ lâm quái kiệt độc nhất vô nhị, làm sao lại ở một chỗ như thế này? Mọi người đều cảm thấy kinh ngạc, rất thất vọng, thậm chí không thể tin được.

Tuy nhiên nếu họ nghĩ kỹ một chút, sẽ rõ là nơi đây đúng phải là như vậy. Đây là Tử Cốc, một nơi chẳng có thứ gì cả. Vô Thập Tam dù gì cũng chỉ là người, chẳng phải thần thánh, tuy y có thể dùng trí tuệ, quyết tâm, và nghị lực phối hợp với một đôi tay hữu lực để tạo ra một địa đạo bí mật như vậy, nhưng y cũng chẳng thể nào hóa phép ra một cái giường gỗ như thật.

Vô Thập Tam muốn có giường, chỉ có cách dùng đất sét và hắc thạch làm nên, bởi vì nơi đây chỉ có đất và đá đen. Điềm này mọi người đều đúng lý phải thấy được.

Điều khó hiểu hơn, là thuộc hạ của Vô Thập Tam, những thanh niên tráng kiện ưu tú, được huấn luyện kỹ lưỡng kia làm sao chiêu dụ được? Họ từ đâu đến? Trú ngụ tại đâu?

Thật quái lạ! Tuy Vô Thập Tam không cách gì có được một cái giường thực thụ, cũng không có bàn ghế thực thụ, nhưng trên giường lại có chăn, trên bàn có đèn.

Tấm chăn trên giường thấy rõ là loại chăn bọc gấm tơ, rất mềm mại dễ chịu, trên mặt chăn còn có hình thêu rất khéo. Cái đèn trên bàn lại là loại đèn thủy tinh từ Ba Tư rất quý giá, bên trong hãy còn dầu. Nếu nơi này quả thật thứ gì cũng không có, thì đèn và chăn từ đâu ra?

Du Lục dùng đá lửa tùy thân thắp đèn thủy tinh, ánh sáng vừa bùng lên, mọi người bất ngờ bật kêu lên một tiếng, kể cả Thiết Chấn Thiên, một người được giang hồ công nhận có tinh thần sắt đá. Cả ba người cùng nhìn thấy một chuyện không tưởng tượng được.

Họ nhìn thấy một người. Trong mật thất dưới lòng đất tại Tử Cốc, một nơi hiểm người đặt chân đến lại có người.

Trên giường có một người nằm đắp chăn như đang ngủ, hiển nhiên là ngủ rất say, đến độ có người vào cũng không hay biết. Mọi người không

thấy rõ hình dạng người này, chỉ thấy mái tóc đã bạc trắng xõa trên gối, lộ ra ngoài tấm chăn.

Thiết Chấn Thiên bước đến một bước, chắn trước mặt Tạ Ngọc Luân và Du Lục, gần giọng hỏi:

- Người là ai?

Tiếng nói của Thiết Chấn Thiên chỉ có kẻ điếc mới không nghe được, cho dù người đang ngủ cũng phải giật mình tỉnh dậy. Nhưng người này vẫn hoàn toàn không có phản ứng. Nếu người này không điếc, thì hẳn là đã chết! Chẳng rõ y là ai? Tại sao nơi này lại có người chết?

Thiết Chấn Thiên vụt xông đến kéo phăng tấm chăn ra. Người nằm dưới tấm chăn đã không còn là "người chết" nữa, mà là một bộ xương khô thì đúng hơn, trừ mớ tóc bạc ra, chỉ còn lại bộ xương, và bộ y phục. Trên bộ xương còn vương một cây gậy trúc nhọn, từ phía sau đâm ra trước.

Người này chắc chắn bị ám toán từ phía sau lưng trong lúc đang ngủ say mà chết, hoàn toàn không dậy dựa chống cự vì chỉ bị đâm một nhát là toi mạng. Kẻ ám hại y xuất thủ vừa chính xác vừa lang độc, nếu không nhờ cử động đặc biệt nhẹ nhàng, thì nhất định là một kẻ rất quen thuộc với y, một kẻ mà y không bao giờ để ý đề phòng.

Người này là ai?

Vô Thập Tam tại sao lại để một người chết lại đây?

Tạ Ngọc Luân bỗng lên tiếng:

- Người này là Vô Thập Tam.

Thiết Chấn Thiên và Du Lục kinh ngạc nhìn cô, không tin nổi lời cô vừa nói.

- Cô nói người chết này là Vô Thập Tam?

Tạ Ngọc Luân quả quyết:

- Chắc chắn là ông ấy.

- Làm sao cô nhìn ra được?

- Ông ấy đã từng đến Bích Ngọc Sơn Trang.

- Lúc ấy cô đã ra đời chưa?

- Chưa!

Thiết Chấn Thiên thở dài, cười gượng:

- Lúc ấy cô chưa ra đời, thì làm sao nhận ra Vô Thập Tam?

Du Lục tiếp lời:

- Dù cô đã từng gặp y, bây giờ cũng không có cách gì nhận ra được.

Không ai có cách nào nhận ra lai lịch của một người chỉ còn lại bộ xương khô.

Nhưng Tạ Ngọc Luân vẫn rất quả quyết:

- Tuy tôi chưa gặp ông ấy, nhưng cũng có thể nhận ra được.

- Làm sao nhận ra được?

- Bởi vì mẫu thân tôi có kể cho tôi nghe rất nhiều chuyện về con người này, chỉ dựa vào một điều là tôi có thể nhận ra ông ấy.

Du Lục hỏi:

- Một điều ư? Điều gì?

- Hàm răng.

- Hàm răng à?

Tạ Ngọc Luân đáp:

- Phải, chính là hàm răng. Dung mạo người có thể thay đổi, nhưng răng thì tuyệt không biến đổi, và lại hàm răng của mỗi người mỗi khác.

Răng cũng không tiêu tan như da thịt.

- Mẫu thân tôi kể rằng:

Vô Thập Tam có hàm răng rất kỳ lạ.

Du Lục và Thiết Chấn Thiên đều đứng nhìn hàm răng của người chết kia, chùng như không thấy chỗ khác thường nào cả.

Thiết Chấn Thiên không dẫn được liền hỏi:

- Răng của y có gì đặc biệt?

- Răng của ông ấy nhiều hơn người thường đến bốn cái, ông có ba mươi sáu cái răng, cộng thêm răng khôn thì thành ra bốn chục. Hai vị có nghe đến người có bốn chục cái răng bao giờ chưa?

Thiết Chấn Thiên và Du Lục đều chưa từng nghe đến điều này. Tuy họ rất ít khi chú ý đến răng của kẻ khác, nhưng cũng biết người bình thường có bao nhiêu cái răng, người chết này quả là khác thường.

Tạ Ngọc Luân nói thêm:

- Tôi đã đếm đến hai lần, cho nên mới dám chắc ông ấy là Vô Thập Tam.

Thiết Chấn Thiên và Du Lục cùng chưng hửng, qua một lát sau họ mới mở miệng.

Cả hai hầu như hỏi cùng một lúc:

- Nếu người chết này là Vô Thập Tam, thì tên Vô Thập Tam kia là ai?
- Là một kẻ giả mạo.
- Giả ư?
- Nơi đây thật ra không có hoàng kim, Vô Thập Tam thật sự cũng không thể tìm được nhiều nhân lực như thế, do đó tên Vô Thập Tam kia đương nhiên là giả mạo.

Tạ Ngọc Luân nói thêm:

- Và lại, chưa ai từng gặp qua Vô Thập Tam, thì đâu có ai nhận ra được hẳn là giả hay thật, ai cũng giả dạng y được mà.

- Tại sao phải giả mạo y?

Tạ Ngọc Luân chưa trả lời, bất chợt cô nghe thấy giọng nói của một người khác.

Trong mật thất dưới lòng đất chỉ có ba người, nhưng tiếng nói kia thuộc về một người thứ tư, âm thanh rất nhẹ, phảng phất như truyền lại từ một nơi rất xa, nhưng cô nghe rất rõ.

Giọng người nói rõ ràng:

- Tấn tuồng của chúng ta phải chăng đã đến lúc nên chấm dứt?